

DÉMON A SVĚTLO

AXIE OH

Přeložila
Jaroslava Šůvová

Démon a Světlo

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Axie Oh

Démon a Světlo – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

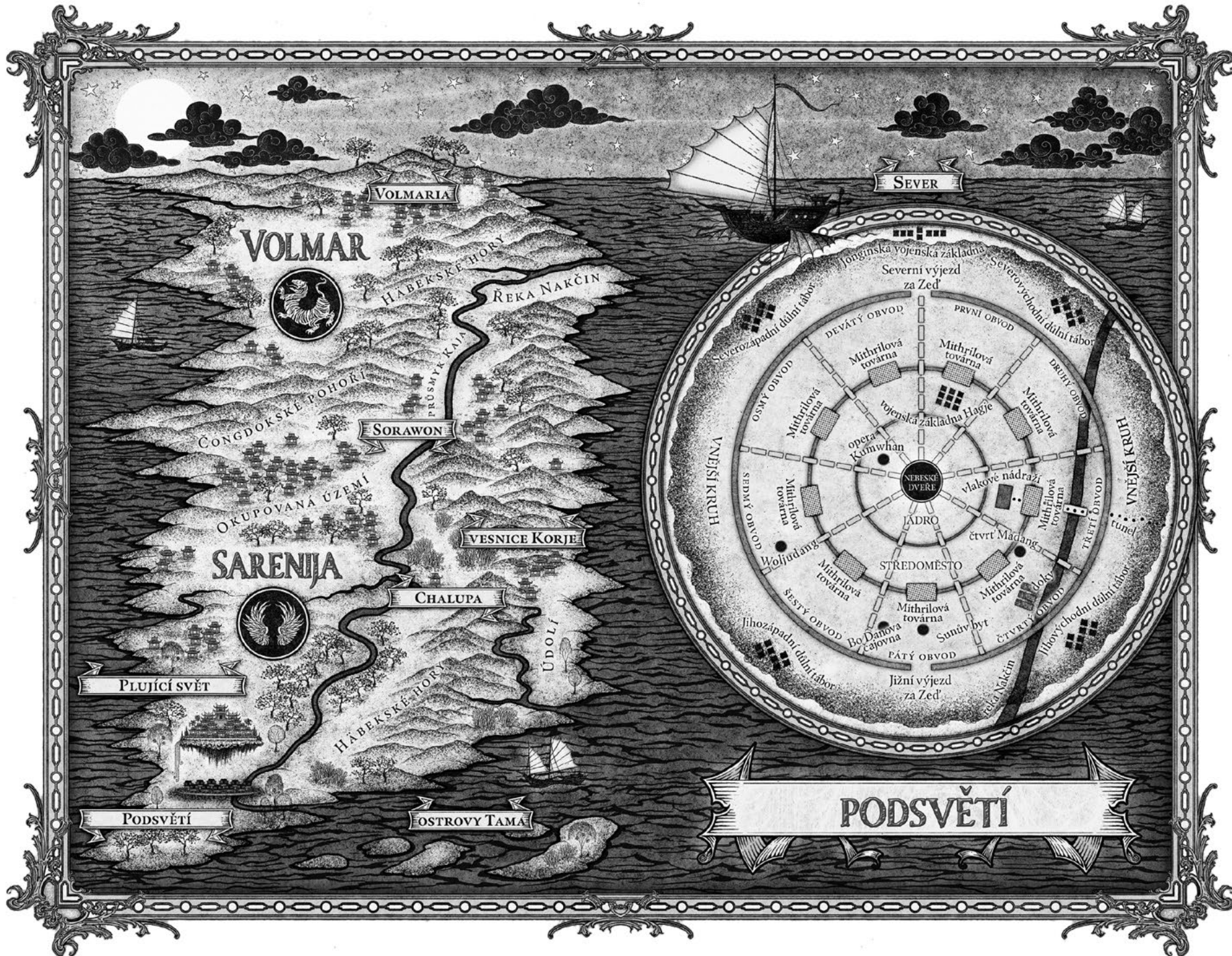

ALBATROS MEDIA

DÉMON
À
SVĚTLO

AXIE OH

COO
BOO

*Pro mého bratra, Jasona,
který mi první ukázal Final Fantasy*

JEDNÁNÍ PRVNÍ

DÉMON

1

REN

*východně od Häbeksých hor
údolí*

Ren vyhodila vějíř do výšky, udělala salto vzad a přistála právě včas, aby jej za rukojeť chytila ještě ve vzduchu. Vesničané všude kolem ní propukli v jásot a Ren si představila, jak se zvuky veselí rozléhají jako symfonie zvonkoher po celém údolí. Když skládala vějíř o předloktí, mrkla na děti, které jí mávaly ručičkami lepkavými od sladkých rýžových koláčků, jimiž se cpaly celý večer.

Vesnice byla osvětlená červenými a modrými svátečními lampiony, a jak ten povědomý výjev sledovala, ucítla bodnutí v hrudi. Zítra odejde – už o svém rozhodnutí uvědomila velitele Sua. Jakmile vkročí na imperiální loď, už nebude Ren z údolí, ale někdo, jehož osud je mnohem větší a mnohem děsivější.

Z toho pomyšlení jí přeběhl mráz po zádech a rychle ho odsunula do zákoutí své mysli. Starosti si bude dělat až ráno. Dnešek věnuje oslavám poslední sklizně a uctění duší svých milovaných, kteří nedávno odešli.

Cuknutím zápěstí rozevřela vějíř, mávala jím ze strany na stranu, aby udržela rovnováhu, pak zvedla jednu nohu a začala

se otáčet. Jak se točila, Světlo se v ní rozhořelo jako plamen. Vycházelo z jejího nitra a zalilo ji teplem.

Kolem ní vířil vítr. Otáčela se rychleji a rychleji. Její magické schopnosti pro ni byly nové, nezkrocené a netréňované. Musela se ještě hodně učit o tom, jak je ovládat a čeho je schopná. Uměla manipulovat větrem, uzdravit menší zranění a vysílat stříbrné Světlo, ale co ještě? Teprve nedávno zjistila, že má křídla. Ukázala se toho rána o slavnosti Světa, když se s jejich pomocí zachránila. Když zachránila Suna.

Na okamžik měla pocit, jako by byl vedle ní. Jako by viděla jeho pohlednou tvář, jeho oči, které zářily nejvíce, když hleděl na ni. Cítila jeho ruku, teplou a silnou, jak drží tu její. A stejně jako ten pocit přišel, najednou se změnil a mysl jí zaplavily výjevy plné zubů a drápů. V uších jí zvonilo zmučeným řevem duše rozervané vedví.

V otočce klopýtla a spadla na zem. Srdce jí v hrudi bušilo. Slyšela, jak na ni děti volají jakoby z velké dálky. Jejich křik zněl zmateně a plný strachu. Musela je uklidnit, postavit se na nohy a dokončit vystoupení. Zvedla hlavu a pohledem se setkala s očima malého strýčka stojícího v davu. Před týdnem se jen stěží posadil, nyní stál vedle Hwi, kudrnaté vlasy si stáhl z obličeje do volného drdolu. Čelo měl zamračené, ale krátce a rychle na ni kývl. *Pokračuj, Ren, jako by jeho výraz říkal. Bude to dobrý – jen musíš dokončit, co jsi začala.*

Zvedla se na nohy. Pak mocně vyskočila, dvakrát se ve vzduchu otočila a udýchaně přistála. Poklonila se obecenstvu. Děti ji ihned zaplavily jako hejno střevlí. Klekla si a chytila jich do náruče tolik, kolik jen mohla.

„Ren, přijdeš nás zase navštívit, že jo?“ zeptal se Hwiin bratr s mezírkou mezi zuby, oči se mu třpytily slzami.

Starostova vnučka zatahala Ren za rukáv. „Neodejdeš navždycky, že ne?“

„Prosím, nechod“, vykřikla Hwiina malá sestřenice s tvářemi červenými od mrazu. „Kdo si s námi bude hrát, až budeš pryč?“

„Budete tady mít Hwi“, utěšovala ji Ren. „A samozřejmě malého strýčka.“

Celý týden se jí svíralo srdce při pomyšlení, že je bude muset opustit – zvlášť malého strýčka. Ale nemohla ho vzít s sebou. Malý strýček se stále zotavoval z nemoci, která ho málem stála život. Stejná nemoc přiměla tetičku vydat se na cestu za lékem, z níž se zatím nevrátila.

Několika dětem se chvěly rty, ale statečně přikývly. „Budeš nám chybět!“

„Vy mně budete chybět víc!“ slíbila Ren.

„Hlavu vzhůru, Ren“, řekl Hwiin bratříček, výraz měl na někoho tak mladého velice vážný. „Všecko dobře dopadne.“

V koutcích očí ji zaštípaly slzy a popadla ho do vroucího obětí. „Díky.“

Jedno po druhém děti vyskočily na nohy. Když se k nim Ren připojila a zvedla svůj papírový vějíř, zahlédla velitele Sua, jak k ní míří. Zřejmě právě domluvil se starostou vesnice o zítřejším brzkém odletu.

Než jí vyslovil podporu, znala velitele jen krátce, ale za poslední týden si starý válečník, který měl navzdory svému drsnému zjevu měkké srdce, získal její důvěru.

Když se velitel po pokloně napřímil, Ren ucítila vlnu vděčnosti. Třebaže mu po zatčení generála Ildžina patrně připadlo více povinností, doprovodil ji do údolí a trpělivě a laskavě na ni čekal, dokud nebude připravená odejít. Za tu krátkou dobu zjistila, že velitel generálovi sloužil celé roky a věřil mu, když tvrdil, že Renina matka skočila z okraje Plujícího světa sama. Ve skutečnosti ji však generál strčil.

Také se s překvapením dozvěděla, že působil jako učitel generálova jediného syna Če-ila, který zůstal na Plujícím světě pod dozorem, dokud nebude vyneseno rozhodnutí v případě jeho otce. Velitel Su ji ujistil, že proces proběhne brzy po Renině návratu.

O svých pocitech vůči generálu Ildžinovi neměla pochybnosti – byl to zrádce a zločinec plný nenávisti. Zato Če-il...

Pořád nevěděla, co si o kapitánovi myslet. Byl to její přítel z dětství. A když zjistil, že je patrně naživu, snažil se jí za otcovými zády pomoci, třebaže možná pomýlenými metodami.

Velitel Su se zahleděl k západu, kde v dálí čnely Hábekské hory. „Nad horami se sbírá bouře,“ řekl. Ačkoli byl večer, nad jejich nejvyššími vrcholky se vznášely šedé mraky. „Když odletíme před úsvitem, podaří se nám vyhnout tomu nejhoršímu.“

Ren se smutně usmála. Před měsícem by ji vyhlídka na let vzducholodí, co ji vynesou do nebes, kvůli jejímu nepřekonatelnému strachu z výšek vyděsila. Nyní cítila jen malý záchvěv očekávání.

„Ať nás na Plujícím světě čeká cokoli,“ řekl velitel, „budete mít mou plnou podporu.“

„Děkuji, veliteli,“ odpověděla.

Jeho pozornost upoutal výbuch smíchu na protější straně kruhu. „Odpusťte mi,“ řekl. „Měla byste oslavovat se svými přáteli.“

Ren zavrtěla hlavou. „Bude lepší, když se vytratím teď,“ prohlásila. „Myslím, že na dlouhé loučení nemám srdce.“

Velitel Su se před odchodem znovu uklonil. Ren věnovala poslední krátký pohled lidem kolem kruhu a pak se uličkou vytratila. Vyšla na stezku vedoucí kolem řeky, jež vedla podél vesnice. Oproti povyku na návsi zde byl klid.

Na druhém břehu řeky se dlouhá tráva vlnila jako oceán. Osamělý drozd za soumraku volal svou družku jasným, melancholickým hlasem připomínajícím flétnu.

V polovině cesty zahlédla po vodě se blížící tucet zlatých lampiónů. Pluly z vesnice nacházející se dál proti proudu řeky. Na jejich papírových stěnách byly tahy štětcem pečlivě napsány vzkazy se vzpomínkami.

Jak lampiony pozorovala, vhrkly jí do očí slzy. I ona nedávno ztratila své blízké – svou chuť z dětství Dunu a velkého strýčka. Věděla, že by si jejich smrt neměla dávat za vinu. Démona, co zaútočil na Korje, a vrahy v chrámu Jasného měsíce vyslalo cizí zlo. Ale to její bolest neutišilo.

Nevěděla, jak dlouho na břehu řeky stála, jen že za nějakou dobu lampiony odpluly a místo nich se na řece objevily světlušky. Překvapením zalapala po dechu. Byla zima, na světlušky moc chladno, a přece viděla, jak zaplavily prostor kolem břehu i pole za ním a blikaly jako hvězdičky. Utřela si slzy z očí a obklopená světluškami vykročila na dlouhou cestu domů.

Když se opřela do dveří chalupy, zvonkohra pověšená na okapu zacinkala. Na okamžik se na prahu zarazila a vstřebávala známé prostředí. Krb s popelem pečlivě zameteným stranou. Nízký dřevěný stolek, kde spolu každé ráno a večer celá rodina jídávala.

Pár věcí si sbalila už ráno, takže stačilo jít do pokoje, který sdílela s malým strýčkem, a vzít si svůj ranec. Pak se vydala do jediné další místnosti v chalupě, jež patřila tetičce a velkému strýčkovi. Od doby, co se vrátila, tam nevstoupila, nechtěla narušit tetiččino soukromí.

Otevřela dveře a první, čeho si všimla, byl nepořádek. Většinu předmětů z cestovního vozu přinesli dovnitř a položili ke stěně – velkou truhlu, kam skládali kostýmy, i truhlářské nářadí malého strýčka a veliký buben velkého strýčka. Na nízké skříňce našla, co hledala – malou krabici na šaty.

Klíč byl již zasunutý v zámku ve tvaru rybky, jen jím musela kvrdlat, dokud se neozvalo cvaknutí a zámek se neotevřel. Pomalu zvedla víko.

Šaty vypadaly tak, jak si je pamatovala, rudé barvy tak oslnivé, až ji bolely oči. Když je vzala do rukou, připravila se na tornádo obrazů, ale tvrdohlavě zůstala v přítomnosti. Žádné hrozné vzpomínky z té noci před deseti lety ji mučit nepřišly.

Slyšela, jak se otevřely dveře do chalupy, a za pár vteřin se objevil malý strýček.

„Přišlo mi, že vidím, jak se snažíš vytrazit,“ reptal. „Mohla jsi mě varovat.“ V jedné ruce třímал několik cibulí svázaných provázkem a přes rameno mu visela brašna. „Dohazovačka mě odchytila se seznamem, neuvěřitelný...“ Odmlčel se. „Co je to?“

„Šaty,“ řekla Ren a zvedla je, aby je viděl. „Patřily mé matce. Měla je na sobě té noci, co...“ Málokdy mluvila o minulosti – tetička to zakázala pro bezpečí její i ostatních –, ale když malý strýček procitl z hlubin nemoci, všechno mu prozradila. Nejen to, co se stalo, když spal, ale také čeho byla Ren té noci svědkem.

Malý strýček si před ní dřepł a mhouřil oči, jak si šaty prohlížel. „Tak jak k nim přišla moje sestra?“

„Nevím...“ Její matka je měla na sobě, když spadla. O něco později tetička našla Ren, jak se schovává v dutině stromu. Spolu utekly z Plujícího světa. Vrátila se tetička pro ty šaty? Ale kdy a proč?

„Kéž bych se jí mohla zeptat,“ posteskla si Ren a pevně látku sevřela mezi prsty. Doufala, že se tetička do týdne vrátí, ale už jí nezbyval čas. Těžce si povzdechla, uvolnila prsty, vložila šaty zpátky do truhly, zavřela víko a zacvakla zámek.

„Kdybys pro mou sestru chtěla nechat vzkaz, tak ti s tím pomůžu.“ Malý strýček sundal brašnu, kterou měl hozenou přes rameno, a položil ji Ren do klína. Otevřela ji a uvnitř našla kalamář, svitek a štětec.

„Dohazovačka mě odchytila před stánkem prodavače inkoustu, kdyby tě to zajímalo,“ zabručel.

Ren upustila brašnu, aby ho sevřela v objetí. „Děkuju! Byla moc neodbytná, ta dohazovačka? Nenechám tě tu jen tak někomu.“

„To pěkně kecáš,“ zaprotestoval hlasitě. „Necháš mě tu zítra.“ Trucoval od chvíle, co mu před dvěma večery řekla, že odjede bez něj.

Prohlížela si jeho zachmuřenou tvář a snažila se si zapamatovat jeho rysy, jeho úzké oči a růžová líčka. Bude si tuhle vzpomínku střežit pro chvíle, kdy ji bude nejvíc potřebovat.

Zavřela oči a zhluboka se nadechla. Když je otevřela, nasadila úsměv. „Takže bych se neměla vracet?“ zeptala se a obžala ho pevněji než kdy dřív. „Můžeme spolu cestovat s vlastním vystoupením, jen my dva. Co myslíš?“

„Samý legrácky,“ řekl, jemně ji odstrčil a vstal. „Napiš ten dopis. Zítra ráno tě vyprovodím.“

Čekala, dokud neodejde z místnosti, pak úsměv zmizel. Poslední týden bylo těžké předstírat, že je v pohodě. Nechtěla, aby věděl, jak moc se doopravdy bojí.

Sáhla po brašně, vyndala psací potřeby, rozvinula svitek a položila ho narovnaný ke kalamári. Zvedla štětec a namočila jeho špičku do inkoustu. Předtím vyhrožovala, že se tetičky zeptá na šaty, ale když položila štětec na papír, napadla ji jiná otázka.

Vyrazila jsem na dlouhou cestu a vrátila se domů. Ale ještě nejsem u konce, napsala a dávala si pozor, aby znaky psala čitelně, přestože se jí chvěla ruka. Před deseti lety jsi mě zachránila. Cítila jsem se tu bezpečně a šťastně. Ale během těch let Sarenijci vedli válku, která způsobila nepředstavitelné utrpení.

Válku v jejím jménu, třebaže to nebylo jméno, které si vybrala.

Už nemůžu utíkat a schovávat se. Svět svírá temnota.

Vzpomněla si na démona, co napadl Korje a těžce zranil malého strýčka. Když ho pohlcovala nemoc, která proměnila

jeho krev na modrou, vydala se na Plující svět, aby pro něj našla lék, což ji zavedlo do hlubin mithrilových dolů.

Když Ren zavřela oči, dokázala si vybavit tu podivnou laboratoř, kde se prováděly hrozné pokusy, jež lidi přeměňovaly na monstra, a taky vědce, co tam potkala. Vzal si zkumavku její krve výměnou za údajnou protilátku – za jakým účelem, to nevěděla.

A pak si vzpomněla na tu druhou temnotu... krutost a korupci na samotném Plujícím světě.

Ren pohledem zabloudila k truhle v koutě. V duchu si dokázala vybavit, jak její matka stála na okraji útesu, nezaujaly ji však její červené šaty, ale matčin výraz v obličeji. Jako by její oči pozbyly veškeré světlo.

Bojím se, že když se vrátím, tak se změním.

V údolí byla jen Ren. Akrobatka. Neteř tetičky, velkého strýčka a malého strýčka. Na Plujícím světě bude někdo úplně jiný.

Princezna. Královna. Nebeská panna.

To byly role, které zastávala její matka stejně jako ostatní ženy před ní až po původní nebeskou pannu samotnou.

Co takový odkaz, takové dědictví, s člověkem udělá?

S návratem na Plující svět se bála tolika věcí. Ale nejvíc ji děsilo to, že ztratí samu sebe.

Na papíře zbylo místo na posledních pár řádků. Kdyby psala malému strýčkovi, napsala by tam něco láskyplného, ale tenhle dopis byl pro tetičku.

Mrzí mě, že jsem poprvé odešla bez rozloučení, a mrzí mě, že nyní odcházím, aniž bych počkala, až se vrátíš domů. Budu se snažit pamatovat si všechno, cos mě naučila.

Zaváhala se štětcem vznášejícím se nad papírem. Cítila cosi, co před tetičkou nikdy nevyjádřila, ale k vypsání těch slov byla moc zbabělá i teď.

Děkuji, zakončila vzkaz nakonec. Za všechno. Tvá neteř Ren.

Ren se probudila následujícího rána před rozbřeskem. Na slavníku vedle toho jejího spal malý strýček rozvalený s jednou nohou přes polštář. Vytáhla mu přikrývku až k bradě a přitiskla mu rty na tvář. Pak popadla svou brašnu a utekla z chalupy.

Naštve ho, až zjistí, že odešla bez rozloučení, ale bála se, že kdyby se rozloučila, už by nesebrala odvahu odejít.

Sarenijské lodě byly každá asi tuctem lan přivázané na západní pastvině. Když Ren přecházela přes vyvýšeninu, vzhledla k obrovským vzducholodím vznášejícím se několik stop nad zemí. Levitaci jim umožňoval mithril zabudovaný v komorách v jejich jádrech a každá byla vybavena zatažitelnými rotory a plachtami na zachytávání větru. Když zaostřila zrak, dokázala rozpoznat tlumenou modrou záři kolem všech tří. Do jejích volně visících pramínků vlasů se opřel chladný vánek a Ren si ovinula ruce kolem těla.

Vedle nákladního doku nejbližší loď, kde vojáci posílali vozy se zbožím po dlouhé, ploché rampě do nákladního prostoru, zahlédla Julhi. Zamávala starší dívce, která k ní přiběhla.

Julhi byla oblečená do upnutých kalhot a volné košile. Na čele měla letecké brýle. Když se k ní blížila, Ren si vzpomněla na to, jak se s touto o tři roky starší rebelkou poprvé setka-

la. Julhi jí přišla krásná a Ren nyní dokázala uznat, že tehdy na ni docela žárlila.

„Kde je Tchag?“ zeptala se Ren a doufala, že ostrý vítr bude dostatečným vysvětlením, proč má rudé tváře.

Julhi udělala neurčité gesto směrem za sebe. „Loučí se.“

„Nevěděla jsem, že si ve vesnici udělal přítele.“ Ren se rozhlédla po Julhině stříbrovlasém společníkovi a našla jej, jak stojí u dvou ovcí.

„Dali jsme *Vrabce* do úložného prostoru, snad to nevadí,“ řekla Julhi a kývla směrem k *Modré želvě*, obrovské lodi velitele Sua. Když Julhi zjistila, že Sarenijci svým vzducholodím dávají jména, rozhodla se, že by její a Tchagovo letadlo také mělo nějaké mít. „Poletíme s vámi až k Plujícímu světu, pak se oddělíme. Letěli bychom s vámi i dál – já bych třeba hrozně ráda viděla palác –, ale už tak jsme dlouho nebyli ve Woljudangu.“

Ren se snažila spolknout hořkost zklamání. Po dlouhém zvažování se rozhodla vrátit na Plující svět a pak se vydat za Sunem. Nevěděla, kde je ani jak ho vlastně začít hledat. Julhi a Tchag souhlasili, že se k ní připojí, ale nemohla je držet od jejich domova a majitelky Woljudangu, babičky Čin, ani o chvíli déle. Ale stejně ji nenapadlo, že se s nimi bude muset rozloučit tak brzy.

„Jsem ráda,“ řekla Ren, „že se nebudu vracet sama alespoň první část cesty.“

„Kdo říká, že se budeš vracet sama?“

Ren se otočila jako na obrtlíku a za ní stál malý strýček. Na hlavě měl kuželovitý slamák a přes rameno přehozenou brašnu.

Ren na něj zůstala zírat. „Co tu...?“

Zvedl krempu svého klobouku, aby se na ni zazubil. „Nemyslela sis, že tě zase nechám odejít beze mě, že ne?“

„Vždyť... jsi nemocný!“

„Už je mi díky tobě mnohem líp!“ Jako by chtěl svá slova dokázat, udělal na trávě hvězdu na jedné ruce, zatímco druhou si přidržoval klobouk.

Julhi zavyla smíchy a Ren se nejistě rozesmála. Věděla, že by mu to měla zatrhnout, měla by trvat na tom, aby se vrátil, ale málem se jí zatočila hlava úlevou.

„Bude to nebezpečné,“ varovala ho.

„Já vím,“ řekl sebevědomě.

„Budou tam démoni.“

„Já vím,“ zopakoval vážněji. Nadechl se a zvedl bradu. „Jsi má neteř. Je mou povinností na tebe dohlédnout.“

„Jsi jen o rok starší než já!“

„Přesně tak. To je celý rok životních zkušeností.“

Existoval tucet důvodů, proč by s ní malý strýček neměl vyrazit na Plující svět, ale v tuto chvíli, na žádném z nich nezáleželo – chtěla, aby jel s ní.

Stále však patrně vypadala nerozhodně, protože svůj úsměv zjemnil. „Co by na to řekla tetička, kdyby se vrátila a zjistila, že jsem tě nechal jít samotnou?“ Otrásl se. „Upřímně nevím, co je děsivější – démon, nebo má sestra!“

O půl hodiny později byly všechny tři vzducholodi, které Ren doprovázely do údolí, připraveny k odletu. Než Ren nastoupila na vlajkovou loď, *Modrou želvu*, rozloučila se spolu

s malým strýčkem s Hwi. Bylo to těžké – kamarádce se ke každé noze tiskl jeden bratranec a na zemi se u ní uvelebilo jehňátko.

„Budu vyhlížet tetičku a řeknu jí, kam jste odletěli,“ slíbila Hwi.

„Děkuju,“ odvětila Ren, vzala kamarádku za ruku a stiskla ji. „Budeš mi chybět!“

Když Ren s malým strýčkem stoupali po rampě na palubu, Hwi jim energicky mávala a volala: „Dávejte jeden na druhého pozor!“

Když přerežali kotevní lana, Ren se chytila zábradlí, a jak vzducholod' začala stoupat na nebesa, lana odpadávala.

Sluneční svit přitáhl její pohled k východu, kde vycházelo slunce a rozprostíralo své paprsky po celém údolí. Když hleděla na svůj domov posledních deseti let, srdce měla plné emocí. Takových výhledů si cenila nejvíce: ovce toulající se po polích jako nadýchané obláčky, zářící řeka, která se klikatila údolím jako hřbet stříbrného draka, a vesničané dole, nyní tak maličcí, že vypadali jako malé tečky nerozeznatelné od květin a stromů.

Pak se nad ní ozvalo „vžum“, jak plachty nabraly vítr, a vzducholod' se rozletěla směrem k Plujícímu světu.

2

REN

východně od Häbeksých hor

Modrá želva, sarenijská imperiální loď

Krátce poté, co opustili údolí, si velitel Su vyžádal Reninu přítomnost na můstku, a tak s malým strýčkem opustili hlavní kajutu, kde byla Ren ubytovaná, a vyrazili spolu úzkými chodbami. Ulevilo se jí, že si malý strýček let podle všeho užíval, bez větší námahy dokázal udržet rovnováhu, zatímco loď stoupala a klesala a plachty a rotory pracovaly společně, aby je rychle nesly vzduchem. S obličejem nalepeným na kulatém okénku ukázal na hejno ptáků letících pod nimi.

Když je míjeli, členové posádky se zastavovali, aby se Ren poklonili, a oslovovali ji „princezno“ nebo „Vaše Výsosti“. Když se to stalo potřetí, malý strýček se zakřenil. „Bude chvíli trvat, než si na to zvyknu.“

Ren si povzdechla, pak ožila. „Vlastně mě napadlo, že už bych tě neměla oslovovat ‚malý strýčku‘, alespoň ne před ostatními.“ „Malý strýček“ mu říkala její rodina stejně jako lidé v údolí. Bylo to láskyplné oslovení. Ale na Plujícím světě bude mít spíše roli oficiálního rádce. „Chci, aby tě Sarenijci oslovovali jménem,“ vysvětlovala, „a s úctou, a tak mě napadlo, že bych měla vést příkladem.“

Malý strýček si založil ruce za hlavu a uvolnil se. „Tak prosím.“

Ren našpulila rty. „Uku,“ řekla a nakrčila nos.

„My oba si budeme muset začít zvykat.“

Vzala ho za paži a přitiskla se k němu. „Jsem ráda, že jedeš se mnou.“

„Nemysli si, že je to jen kvůli tobě,“ poškádlil ji s mrknutím. „Seznam té dohazovačky byl moc krátký. Chtěl jsem rozšířit svůj výběr kandidátů.“

„Ahá...“ Ren si položila hlavu na jeho rameno. „Zaujal tě někdo konkrétní?“

Zavrtěl hlavou a dramaticky si povzdychl. „Moc vojáků. Nechci nikoho násilné povahy. Mnohem víc se mi líbí laskaví muži, jako jsem já sám.“

„Líbíš se hlavně sám sobě.“

Radostný zvuk jeho smíchu je provázel, i když vešli na můstek, kde se při jejich příchodu velitel Su poklonil a své přísné rysy zjemnil vřelým úsměvem. „Ach, to je hudba pro uši. Na válečné lodi smích často neuslyšíte.“

Ren pustila malého strýčka a ten udělal krok vpřed a uklonil se. „Doufám, že nevadí, že jsem se pozval na palubu.“

Velitel už vrtěl hlavou. „Vaše přítomnost je více než vítána.“

Obrátil pozornost k Ren, jeho výraz zvažněl.

„Právě jsem obdržel naléhavou zprávu.“ Až nyní si Ren všimla kurýrky stojící u zdi; vlasy měla zvlhlé a kolem krku jí visely letecké brýle. „Nedaleko Čongdokskeho pohoří byla spatřena volmarská válečná loď,“ řekl velitel Su s odkazem na přírodní hranici oddělující Volmar od Okupovaných území

pod nadvládou Sarenije. „Jakmile dorazíme do hlavního města, musíme v první řadě doplnit zásoby a okamžitě vyrazit za ní.“

Ren o této válce moc nevěděla, jen že vypukla po smrti její matky. Generál Ildžin s podporou Plující rady – sarenijského vládnoucího orgánu sestávajícího ze šlechticů – se začal násilím zmocňovat království kolem Plujícího světa. Země kdysi známé jako Sto království nyní byly sarenijskými Okupovanými územími. Avšak plnohodnotná válka vypukla až ve chvíli, kdy generál obrátil svůj zrak k velké říši Volmaru na severu.

„Prosím, přijměte mou omluvu, princezno,“ řekl velitel. „Slíbil jsem vám svou podporu, až se vrátíme na Plující svět, zvláště co se týče rady.“

Ren se zašklebila. Měla tušení, že sarenijská šlechta nebude pohlížet přívětivě na názory nezkušené, mladé ženy ze zapadlé vesnice, třebaže byla jejich právoplatnou vládkyní.

„Ale uklidňuje mě,“ pokračoval velitel, „že s sebou budete mít společníka, na jehož radu se můžete spolehnout.“ Kývl směrem k malému strýčkovi, který se hrdě vyprsil.

Ren skryla své zklamání mírným úsměvem. „Chápu, veliteli,“ řekla. „Opatrujte se prosím a vraťte se, jakmile to bude možné. Mám pocit, že budu potřebovat veškerou pomoc.“

O něco později se spolu Ren a malý strýček najedli ve velitelově kajutě. A zatímco se Uk ubytoval v kajutě sousedící s tou její, Ren se vydala na palubu. Vzduch byl chladný a svěží, plný vlhkosti. Když se zhluboka nadechla, ucítila těžkou vůni naznačující blížící se bouři.

Na palubě pár členů posádky upravovalo lanoví. Když přišla blíž, uklonili se, ale jinak ji nechali na pokoji. Možná si mysleli, že chce soukromí, ale pravděpodobněji bylo, že se jí vyhýbali z jiného důvodu. Pro posádku byla sarenijskou princeznou – ne někdo jim rovný, ale nadřazený. Přemýšlela, zda takové chování předpovídalo, jak to bude vypadat na Plujícím světě. Zda bude vnímána jako někdo stranou všech ostatních, jako daleká hvězda, na kterou nelze dosáhnout.

Taková myšlenka v ní vyvolala vzpomínky na její matku – ne jaká byla tu poslední noc na okraji útesu, ale v jiných chvílích. V každé z jejích vzpomínek byla její matka sama.

Ren se s povzdechem přesunula k zábradlí. Mžourala přes ně, ve snaze zahlédnout další dvě vzducholodě plující za nimi, jedna trochu níž než oni nalevo, druhá na pravoboku.

V dáli čněly Håbekske hory blíže než předtím. Kolem jejich nejvyššího vrcholku se sbírala bouře a celý ho halila do obrovského černého mraku. Velitel ji ujistil, že dokud se budou držet svého kurzu, bouři se vyhnou. Na Renin obličej dopadly chladné kapky, až se otrásla.

Když se odvrátila od zábradlí, zahlédla kousek dál na palubě známou postavu, jejíž vlasy v noci zářily. S Tchagem, jenž byl zručný mechanik, si nikdy nevyměnili více než pár slov, ačkoli oběma bylo sedmnáct let. Přesto si uvědomila, že kráčí směrem k němu.

S jejím příchodem zvedl hlavu a krátce pokývl, pak obrátil pohled zpátky k obloze. Nikdo z nich několik minut nepro-

mluvil. Normálně měla nutkání vyplnit ticho svým breben-
těním, ale s Tchagem nic takového necítila.

Možná protože jí připomínal Suna. Fyzicky se nepodobali – Suno byl vyšší a tmavovlasý, kdežto Tchagovy vlasy měly barvu hvězdného světla –, ale oba byli od přírody tiší a působili klidně.

Ačkoli se Sunem necítila pouze klid.

Přelila se přes ni vlna touhy tak mocná, až sebou trhla bolestí. Sevřela ruce kolem zábradlí a nechala chlad, aby jí pronikl kůží.

Věděla, že k Tchagovi ji nepřitahuje jen vzpomínka na Suna. Šlo o to, že ho Tchag znal. Byl asi jediným přítelem, kterého Suno měl, kromě ní a Julhi.

Byl jedním z mála lidí, kteří by dokázali pochopit, jak se Ren cítí.

„Myslíš, že tam někde je?“ zeptala se. Instinktivně věděla, že nemusí vysvětlovat, koho myslí. „Když si pomyslím, jak moc trpí...“ Dech se jí zadrhl v hrudi; ucítila bolest v zadní části hrdla. „Nejen fyzicky, ale vinou, kterou určitě cítí, když ví, co se stalo jeho bratrovi, že ho...“

Odmlčela se. Už Julhi a Tchagovi řekla, co se stalo na té louce, na posledním místě, kde Suna viděla. Její magie odkryla vzpomínku, kterou pohřbil hluboko v sobě – pravdu o jeho bratrovi. Že nebyl nezvěstný, ale že ho Suno zabil.

„Bojím se,“ řekla Ren, „co s ním ten pocit viny udělá.“ S jeho srdcem, jeho duší.

Nedokázala pochopit, co se stalo pak, jen že když Suno zjistil pravdu, proměnil se. Ten chlapec, se kterým podnikla

cestu na Plující svět, kterou s ní započal jako někdo pro ni cizí, ale na jejímž konci jí na něm hluboce záleželo, se proměnil v netvora s drápy, tesáky a křídly.

Pevně zavřela oči. Na tom nezáleželo. Pořád to byl Suno. Pořád to byl její přítel.

„Co když se mi ho nepodaří najít?“ zašeptala. „Co když už ho nikdy neuvidím?“ Hrudník se jí sevřel a v koutcích očí ji zaštípaly slzy. Chvatně si je utřela. „Promiň. Nechci tě tím zatěžovat.“

Tchag se vedle ní pohnul. Vytáhl z kabátu bílý kapesníček s vyšitými malými barvínky a podal jí ho.

„Díky,“ řekla, vzala si ho a utřela si oči, pak se do látky vysmrkala. Když mu ho chtěla vrátit, Tchag zavrtěl hlavou.

„Nech si ho.“ Hlas mě tichý, mírně tlumený límcem svého kabátu.

Ren sevřela kapesník.

„Suno kvůli tobě vyšplhal na celý svět,“ řekl Tchag a Ren vzhledla k jeho pozvednuté tváři. Podíval se jí do očí. „Myslím, že neexistuje nic, co by mu zabránilo se k tobě vrátit.“

Ren se od krku šířil ruměnec. Tchag se odvrátil a ona si s pobavením všimla, že mu zčervenaly uši.

Po krátkém mlčení si odkašlala. „Julhi mi řekla o vašich plánech vrátit se do Woljudangu.“

Tchag přikývl. „Oba si musíme něco vyřídit,“ vysvětloval. „A... chci zajít za Haruem.“ Sunovým malým sousedem, kterého Suno s Tchagem zachránili z bojového ringu. Babička Čin na chlapce dohlížela, dokud se Julhi nevrátí a nenajde jeho matku.

„Suno by byl rád, že na něj dohlížíš,“ řekla Ren a vřele se usmála na Tchaga, který znovu zabořil obličej do límce.

Ještě chvíli stáli u zábradlí. Od okamžiku, co vyšla na palubu, se setmělo. Zachvěla se. Tma se zdála nekonečná a hluboká jako propast. Posádka po celé palubě zapálila pochodně, jejich plameny se ve větru ostře třepotaly.

Zamrkala, když se do ní opřel silný poryv větru, až jí rozčepýřil vlasy.

„*Sarenijo...*“

„Slyšel jsi to?“ řekla. Znělo to jako ženský hlas. Ren se otočila k přídi, odkud se hlas ozval.

Tchag se zamračil. „Já nic neslyšel.“

Plachty se divoce dmuly. Musel to být vítr. Právě se blížili k bouři. V následujících minutách proletí kolem černého mraku. Tělem jí projel záchvěv.

„Je ti něco?“ zeptal se Tchag, obočí měl stažené starostí.

„Jsem v pohodě.“ Vypadal na pochybách, tak se usmála, aby ho uklidnila. „Jen je mi zima.“

„Měla bys jít dovnitř.“

„Půjdu,“ řekla. „Za chvíli. Jen si musím něco promyslet. Klidně jdi napřed.“

Tchag stále vypadal nerozhodně, ale pak přikývl.

Spíš ho cítila, než viděla odcházet; bez něj jako by byl vítr ostřejší.

Přemýšlela, jestli ho a Julhi měla znovu požádat o pomoc při hledání Suna. *Vrabec* byl v nákladním prostoru, mohli odletět ještě dnes večer.

„*Sarenijo...*“

Prudce se otočila. Ten hlas si nespčetla.

Ren uháněla k přídi. Vítr zesílil a dul všude kolem ní s takovou silou, že by ji dokázal odfouknout. Uslyšela varovné volání členů posádky, ale nevšímalá si ho, razila si cestu vpřed a zvedla paži k obličejí, aby si ho chránila.

Děšť nabral na síle a bubnoval do paluby. Vlasy se jí rozpustily a šlehaly ji do tváří. Už byla skoro tam, ještě pár kroků. Spustila paži.

Na přídi lodi stála zády k Ren žena v průsvitném černém hávu, který jí spadal z ramen až na podlahu jako rozlitý inkoust.

Nepohnul se na ní ani vlasek. I háv zůstával nehybný, nezatrepotal se mu ani rukáv.

Kapky deště sekaly Ren do tváře jako střípky ledu.

„*Sarenijo.*“

Celá ztuhla. Uběhlo už deset let, ale hlas své matky nikdy nezapomene.

Ren klopýtala k zahalené postavě a vztáhla k ní ruku.

Nocí zaburácela rána. Vzducholoď se zhoupala a Ren se zapotácěla a upadla.

Když vzhlédla, postava už na přídi nestála.

Vyskočila na nohy a utíkala k zábradlí, až do něj narazila kolenem. Skoro ani necítila bolest a hledala po obloze známky postavy.

Místo ní zahlédla světlo v temnotě. Zamračila se, pak znamenala další a další, stovky světél, co blikala jako svíčky.

Loď sebou znovu škubla. Ren se pustila zábradlí a upadla na palubu, z pravoboku lodi se ozvalo hlasité zapraskání. Nebylo pochyb o tom, co se stalo: něco do nich narazilo.

Vzhlédla a uviděla černý mrak. Týčil se nad ní, zevnitř ho osvětlovala stejná světla jako zespodu.

Sevřel se jí žaludek, když jí došlo, co jsou zač. Pochodně planoucí po celé palubě volmarské válečné lodě.

Byli napadeni.

3

REN

Häbekske hory

Modrá želva, sarenijská imperiální loď

Ren se vyškrábala na nohy a stěží viděla skrz silný déšť. Vedle ní se s hlasitým ťuknutím do dřevěné paluby zapíchl šíp, až nadskočila.

Záhy ji hvízdavý zvuk přiměl vzhlednout k nebi, odkud k lodi letěla záplava dalších.

Nepřemýšlela, zvedla ruce a začala kouzlit. Z dlaně jí vystřelilo Světlo a sežehlo ty nejbližší, zatímco zbytek se neškodně rozptýlil po palubě.

Záře jejího Světla vydržela několik vteřin. Když odezněla, z nepřátelské vzducholodi se ozval křik.

Pokud Volmařané dosud neznali její polohu, teď už ano.

Vstala, když vzápětí do *Modré želvy* vrazili z boku a ona klopýtla a zachytila se o zábradlí. Z nárazu ji brnělo v kostech. Loď se se zasténáním začala naklánět na stranu. Volmařané je tlačili přímo do bouře.

Za pár vteřin obloha ještě více potemněla, déšť padal v hustých provazcích.

Dole v temnotě zahlédla jednu ze sarenijských vzducholoď zachvácenou plameny.

Na loď padl velký stín a Ren prudce zvedla hlavu. Nad *Modrou želvou* se rýsovala volmarská válečná loď, obrovské vznášedlo s černými plachtami, tak nízko nad nimi, že slyšela strašidelné skřípění v trupu.

Přes jeho bok popadaly lanové žebříky, jejich nejspodnější příčky zarachotily o palubu.

První Volmařan, který se nalodil na *Modrou želvu*, dostal šípem do ramene. Přelomil dřík a s řevem zaútočil na Sarenijce. Když další Volmařané, odění do černého brnění a s nosem a ústy zakrytými maskami, zaplavili loď, Ren ztratila přehled o bitvě. Po celé palubě se nepřátelé střetávali s velitelovými vojáky. Když Sarenijci i Volmařané padali přes palubu, ozývaly se stejné výkřiky, zatímco se jejich těla řítily do noci.

Ren se vrávoravě otočila a utíkala k nejbližším schodům. Po hladkém dřevě se řinula dešťová voda. Když vstoupila přímo do rudých pramínek krve, boty jí začvachtaly.

Už byla skoro u vchodu, když zakopla, tvrdě dopadla na palubu a vykřikla ostrou bolestí. Přitáhla si koleno k hrudníku a všimla si, že klopýtla o nohu zraněného vojáka.

Zády se opíral o přední stěžen a ztěžka dýchal. Šíp, který mu probodl hrud', těsně minul jeho srdce. Měl černé brnění se stříbrným filigránovým tygrem na levém rameni. Symbol volmarské císařovny.

Sundal si masku z nosu a úst. Oči, které na ni upřel, měl mladé a plné strachu. „Prosím,“ zachrapěl. Byl sotva starší než Uk. Pohlédla směrem ke schodům. Byla tak blízko, jen dalších pár kroků.

Otočila se a připlížila se k vojákově boku. Když si vedle něj klekla, zakašlal a začal se dusit krví, která se mu vyhlila ze rtů.

Šíp mu probodl plíce. Neodvratně smrtelné zranění, a přece...

„Promiň,“ řekla Ren a pak mu vytrhla šíp z hrudi. Zařval a Ren se přes prsty přelila horká, lepkavá krev. Tak vážné zranění se pokusila uzdravit jen jednou, když se poprvé setkala se Sunem. Stejně jako tehdy se nechala vést svými instinkty, sáhla po Světle a nechala ho vstoupit do něj. Když se zhroutil v bezvědomí, přitiskla mu prsty ke krku a s úlevou ucítla slabý pulz.

Roztřeseně se postavila. Víc pro něj udělat nemohla. Nyní záleželo na osudu, jestli přežije.

Klopýtala ke schodišti a do někoho vrazila. Další Volmařan. Chytil ji za zápěstí.

„Takže ty báchorky nelhaly,“ zavrčel a přimhouřil oči. „Za takovou kořist, jako jsi ty, mě císařovna štědře odmění.“

Táhl ji směrem k žebříkům. Snažila se mu vymanit, ale sevřel ji ještě silněji.

Najednou sebou bojovník škubl a pustil ji. Spadl obličejem k zemi s šípem z kuše v zádech.

„Jsi v pořádku?“ zavolal Tchag jemně i uprostřed válečné vřavy. Otočila se a viděla, jak sklání zbraň.

„Jsem v pohodě,“ řekla a mnula si zápěstí.

Kvůli tomu se zamračil, ale kývl směrem ke schodišti. „Tudy.“

Následovala ho. „Najdeme ostatní a pak vymyslíme plán,“ řekl Tchag spěšně. „Nevím, kolik poškození *Želva* vydrží.

Pokud se to ještě zhorší, možná budeme muset opustit loď.“ Když doběhli ke konci chodby, opřel se zády o zeď, nahlédl za roh a pokračoval dál.

Strop vydal znepokojivý sten. Tchag zrychlil a mířil na jih k spacím kajutám.

Když zatočili do chodby, uslyšela zvuk boje, tlumené kopance a výkřiky. Z místnosti vyběhl Volmařan a přes rameno nesl mladou ženu, kolem krku se jí houpaly letecké brýle. Ren poznala kurýrku z můstku, která svého únosce zuřivě kopala.

Tchag sklonil svou kuši. Jeho pohled se setkal s tím Reniným a dal jí znamení nepatrným zavrtěním hlavy. Vojáka nemohl střílet, aniž by riskoval život té dívky.

Ren usilovně přemýšlela. Očima prohledávala chodbu a naproti místnosti uviděla lampion. Použila magii a poslala směrem k němu poryv větru. Plameny se rozhořely silněji, propálily lampion a ožehly vojáka. S řevem dívku pustil, aby si zakryl obličej. Ren s Tchagem v patách se s křikem hnala chodbou. Spolu do Volmařana vrazili a strčili ho do kajuty. Ren zavřela dveře a Tchag popadl dřevěné prkno a zapřel ho o kliku.

Rychle kurýrce rozvázala ruce. „Promiň,“ řekla Ren. Volmařan si mladou ženu patrně spletl s Ren, jelikož byly stejné výšky i postavy. Ren se udělalo mdlo nad myšlenkou, že kurýrku napadl kvůli ní.

Dívka vyskočila na nohy a kopla do dveří. „Hajzl! Měli jste počkat. Dostala bych ho.“

Ren na ni zůstala zírat, pak potlačila smích.

„Jsou tady,“ řekl Tchag.

Prkna podlahy zaduněla a vojáci s vytasenými meči zaplavili chodbu.

„Princezno!“ zařvala kurýrka s panikou v hlase. Ren se otočila a uviděla oheň olizující stěny.

Plameny každou vteřinou sílily. Byli uvězněni mezi plameny a vojáky. Ren sáhla po Světle, ale ucítila jen malou jiskřičku. Musela se vyčerpát – ještě nikdy magii nepoužila na tak proměnlivé úrovni a tak rychle za sebou. Chtělo se jí zařvat z frustrace, jak málo o svých schopnostech věděla.

Volmařané začali využívat své výhody a postupovali chodbičkou. Kurýrka se postavila před Ren a vytasila krátkou dýku. Tchag zvedl kuši a prst přiložil ke spoušti.

Shora se ozvala mocná rána.

Volmařané se zastavili a podívali se ke stropu. Po celé jeho délce se ozval sten a na podlahu dopadly kousky dřeva a prach. Pak se s hlasitým prasknutím roztříštil a propadlo jím něco velkého.

Kurýrka uskočila stranou a Tchag se vrhl na Ren, aby ji chránil před sprškou třísek. Na záda mu spadl velký kus stropu a Tchag se na ni zhroutil.

„Tchagu!“ vykřikla Ren.

Vyhrabala se zpod něj a s pomocí kurýrky ho vytáhla z hromady dřeva.

„Dýchá,“ řekla dívka.

Ren si oddechla úlevou, ale očima zachytila něco, co se před ní vznášelo ve vzduchu.

Pírko, černé jako noc.

Strop se zhroutil. Po celé chodbě se rozlil déšť a uhasil oheň. Takové pírkó už párkrát viděla – na mostě v Sorawonu, v tajné laboratoři hluboko v mithrilových dolech a na sluncem zalité louce na Plujícím světě.

Vzhlédla. Volmařané na druhé straně chodby sténali bolestí, ale jich si nevšímala, celým svým bytím se soustředila na démona mezi nimi.

Suno.

Jeho peří bylo jako nože, prořízlo stěny i podlahu.

Ren udělala krok k němu. Slyšela, jak na ni volá kurýrka, ale neotočila se.

„Suno,“ zašeptala. Jakýkoli strach, který měla, zmizel pod touhou tak silnou, až zapomněla dýchat. Uvědomila si, že její touha po něm je jako nedostatečně ošetřená rána. A když nyní stál před ní, znovu se otevřela a nekonečně krvácela.

Pomalů se k němu blížila. Poznává ji. Když ne myslí či tělem, tak duší. Určitě.

Otočil se a šlehl po ní drápy. Ren včas uskočila, ale jen sotva – z rány na rameni jí vytryskla krev.

Suno zařval, křídly mlátil o stěny. Vztyčil se do své plné velikosti vysoko nad ni. Přitlačila si ruku na ránu a snažila se mezi peřím, jež mu pokrývalo tělo, zahlédnout jeho tvář. Pár pírek prolétlo kolem ní a při každém říznutí do kůže sebou škubla.

„Suno, prosím,“ žadonila. „To jsem já, Ren. Jsem...“ Zaváhala. Čím pro něj vlastně byla? Cestovali spolu. Na jejich cestě by ani jeden z nich bez toho druhého nepřežil. Uzdravila ho a on ji chránil. Bojovali bok po boku, škádlili se. Utěšo-

vali se, když to potřebovali nejvíce. Tělo se jí roztrásllo, když si vzpomněla, jak se jí dotkl toho posledního rána na louce, jeho něžné ruce kolem jejího pasu, pak silnější stisk, rty sladké jako nektar.

„Jsem tvá přítelkyně,“ řekla tiše. „Nepamatuješ si mě?“

Byla zcela obklopená jeho stínem. Mohl ji každou chvíli rozdrtit, ale přesto se musela pokusit se mu připomenout, přivést ho zpátky. Natáhla k němu ruku bez ohledu na to, jak ji rameno pálilo, i na to, že když se brzy neuzdraví, patrně omdlí ze ztráty krve. Kéž by se mu mohla podívat do očí...

Do Sunova ramene se zabodla šipka a on sebou s řevem trhl.

„Ne!“ zakřičela Ren.

Tchag stál za ní a krvácel z hlavy.

„Nestřílejte!“ zavolala. „To je Suno!“

Suno s burácením vyrazil vpřed. Tchag vystřelil svou poslední šipku, která Suna zasáhla do křídla. Se zavytím se proval zpátky dírou nahoru a ven do bouře.

Ren se ani nezastavila, aby se zamyslela, přeskočila Volmařany a spěchala ke dveřím.

Na palubě nepřátelské vojáky zatlačili k jejich lanovým žebříkům. Velitel Su stál nedaleko hlavního stěžně a vedl své vojáky do protiútoků.

„Ren!“ Otočila se a uviděla, jak k ní utíká malý strýček. Popadl ji do náručí. „Díky bohům, že jsi v pořádku,“ řekl, jeho srdce bušilo proti tomu jejímu.

Pevně ho sevřela a pak ucouvla. „Byl tu Suno. Viděl jsi, kam letěl?“

V dále se ozval zvon. Srdce jí poskočilo, když utíkala k zábradlí. Na obloze pod nimi Suno přistál na volmarské vzducholodi. Zaryl drápy do dřevěné paluby a ignoroval šípy, které se mu zabodávaly do křídel a zad. Pak zmizel v lodi a za pár vteřin se znovu objevil s modrým předmětem. Mithril. Modrý kámen mu ve spárech jasné zářil, pak otevřel ústa s lesknoucími se tesáky a celý jej spolkl.

Loď začala bez mithrilového pohonu okamžitě klesat. Jak padala, Suno vyletěl k nebi.

„Co je to?“ zeptal se Tchag, který za ní vyběhl na palubu. Ukazoval k druhé lodi, menší než ostatní. Dřív si jí nevšimla; měla uhašené pochodně. Taký měla na palubě pouze jediný katapult ovládaný třemi lidmi v objemných černých rouchách.

Ren mžourala skrz přívaly deště. „Co to dělají?“ Otočili katapultem tak, aby mířil na Suna.

„Myslím, že se ho snaží sestřelit,“ řekl Uk chmurně.

„Suno!“ vrískla Ren, když katapult vypustil střelu. Rozložila se do sítě a chytila Suna ve vzduchu. Zařval, sekal do lan, ale ta se kolem něj jen utahovala. Vzducholod' pak chvatně vyrazila do bouře a táhla za sebou Suna na provazu.

Odchytili ho. Ale proč? Kam ho vlekli?

„Princezno,“ řekl velitel Su, který k ní přistoupil se dvěma svými vojáky. „Loď jsme zajistili, ale Volmařané by mohli útok zopakovat. Schovejte se prosím pro vaše vlastní bezpečí na můstek.“

Ren otupěle přikývla, mysl měla jak v mlze. Ale když vykročili k můstku, odtrhla se a utíkala do podpalubí.